

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7893/2559

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรีโจทก์ นางพะเยาว์ บุญลือจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 117, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 3, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 118, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 64

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 นอกจากบัญญัติห้ามการปลูกสร้างอาคารล่องลำเข้าไปในน้ำอันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าแล้ว ยังบัญญัติรวมถึงการนำสิ่งอื่นใดล่องลำเข้าไปในน้ำด้วยการปรับพื้นถมดินล่องลำเข้าไปในลำน้ำตามฟ้องถือว่าเป็นการนำสิ่งอื่นใดล่องลำเข้าไปในน้ำ การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงครบองค์ประกอบความผิดตาม พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 แล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 3, 117, 118 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 (ที่ถูกลบ 117 วรรคหนึ่ง), 118 ให้ปรับ 752,100 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 376,050 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมิได้ก่อสร้างเขื่อนกันน้ำเขasel่องลำเข้าไปในลำน้ำของแม่น้ำแควน้อย รวมเนื้อที่ 1,504.20 ตารางเมตร ตามฟ้องนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยก่อสร้างเขื่อนกันน้ำเขasel โดยการปรับพื้นถมดินและเรียงหินการเบี่ยงกันน้ำเขasel่องลำเข้าไปในลำน้ำของแม่น้ำแควน้อย อันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน มีลักษณะและขนาดตามภาพถ่ายเขื่อนกันน้ำเขaselและภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุทางอากาศ รวม 3 แผ่น ท้ายฟ้อง คิดเป็นเนื้อที่ที่ล่องลำทั้งหมด 1,504.20 ตารางเมตร โดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นยุติว่าจำเลยก่อสร้างเขื่อนกันน้ำเขasel่องลำเข้าไปในลำน้ำของแม่น้ำแควน้อย โดยกระทำการปรับพื้นถมดินประการหนึ่ง และการเรียงหินการเบี่ยงอีกประการหนึ่ง รวมเนื้อที่ 1,504.20 ตารางเมตร จำเลยไม่อาจอุทธรณ์โต้แย้งได้ว่า จำเลยกระทำผิดเฉพาะการเรียงหินการเบี่ยงล่องลำเข้าไปในลำน้ำเท่านั้น โดยไม่นับรวมพื้นดินหรือเนินดินและแอ่งน้ำที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ขอให้ตรวจสอบพื้นที่ใหม่ ในทำนองว่าจำเลยมิได้กระทำผิดเท่าเนื้อที่ที่โจทก์ฟ้อง เพราะขัดกับที่จำเลยให้การรับสารภาพ อันเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยในปัญหาข้อนี้จึงชอบแล้ว ส่วนที่

จำเลยฎีกาในทำนองว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยเกี่ยวกับเรื่องที่จำเลยอ้างว่าไม่รู้กฎหมาย ขอให้ลงโทษปรับน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 64 อันมีผลทำนองเดียวกับการอุทธรณ์ขอให้ลดโทษ จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยตารางเมตรละ 500 บาท ซึ่งเป็นอัตราโทษขั้นต่ำที่สุดตามกฎหมาย ถือได้ว่าศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้วินิจฉัยปัญหาในอุทธรณ์ของจำเลยในข้อดังกล่าวแล้ว สำหรับฎีกาจำเลยในปัญหาข้อกฎหมายที่ว่า พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มิได้บัญญัติให้คำนวณตามเนื้อที่ที่ล่งล้าเข้าไปในลำน้ำและมิได้บัญญัติให้คำนวณโดยรวมเอาพื้นที่ภายในที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติมาคำนวณให้จำเลยต้องรับโทษเพิ่มขึ้นนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 นอกจากบัญญัติห้ามการปลูกสร้างอาคารล่งล้าเข้าไปในน้ำอันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าแล้ว ยังบัญญัติรวมถึงการนำสิ่งอื่นใดล่งล้าเข้าไปในน้ำด้วย การปรับพื้นถมดินล่งล้าเข้าไปในลำน้ำตามฟ้องถือว่าเป็นการนำสิ่งอื่นใดล่งล้าเข้าไปในน้ำ การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงครบองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 แล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สุริยง ลัมสธรานันท์ · อุบลรัตน์ ลุยวิกัย · ชูชีพ ปิณฑะสิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7893/2559>